

NORA
ROBERTS
*De ziel van
de zee*

Vertaling Els Papelard

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1998 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Sea Swept*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2009 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0842 4
ISBN 978 94 027 6208 2 (e-book)
NUR 302
Eerste druk februari 2016
Tweede druk augustus 2021

Originele uitgave verschenen bij Jove Book, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijk-nis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Cameron Quinn was nog niet helemaal dronken. Hij zat er weliswaar dicht tegenaan, maar op het moment gaf hij de voorkeur aan de aangename roes van bijna-dronkenschap. Hij koesterde de gedachte dat zijn geluk standhield dankzij het feit dat hij nog net niet bezopen was...

Hij geloofde dat geluk kwam als eb en vloed, en momenteel was zijn geluk op zijn hoogtepunt. De vorige dag nog had hij de overwinning behaald in het wereldkampioenschap speedbootracen. Hij had zijn rivaal verslagen met een boeglengte verschil, en daarbij had hij het bestaande record voor tijd en snelheid verbeterd.

Met de eer op zijn naam en het forse prijzengeld in zijn zak was hij naar Monte Carlo gekomen om te zien hoe het hem daar zou vergaan.

Het verging hem er prima.

Een paar potjes baccarat, een paar worpen met de dobbelstenen, een winnende kaart, en zijn portefeuille was nog dikker. En dankzij de paparazzi en een verslaggever van Sports Illustrated begon ook zijn roem nog lang niet te tanen.

Het fortuin bleef hem toelachen – breed toelachen zelfs, dacht Cameron. Het was immers puur geluk dat hij naar dat juweeltje in de Middellandse Zee was gekomen op dezelfde dag dat het populaire tijdschrift de laatste opnamen maakte voor hun befaamde *swimsuit edition*, hun nummer over badmode.

En van al die langbenige schoonheden had de vrouw met de langste en mooiste benen haar helderblauwe ogen op hem laten vallen. Ze had met haar volle pruillippen zo uitnodigend geglimlacht dat je blind moest zijn om het niet te zien, en ze had besloten een paar dagen langer in Monte Carlo te blijven.

Bovendien had ze duidelijk te kennen gegeven dat hij zonder al te veel moeite nog veel meer mazzel kon krijgen.

Champagne, vrijgevinge casino's, zorgeloze seks zonder verplichtingen. Inderdaad, dacht Cameron, Vrouwe Fortuna was hem beslist goedgezind.

Toen ze vanuit het casino de zachte maartnacht in stapten, sprong een van de alomtegenwoordige paparazzi tevoorschijn en begon uitzinnig foto's te maken. De vrouw trok een pruilmondje – dat was tenslotte haar handelsmerk – maar schudde toen haar lange steile zilverblonde haar naar achter en nam geroutineerd een verleidelijke pose aan. Haar rood-is-de-kleur-van-de-zonde-jurk, die haar als een tweede huid omsloot, kwam tot net onder haar schaamstreek.

Cameron grijnsde alleen maar.

'Ze zijn zo'n plaag,' zei ze, een beetje slissend – of met een Frans accent, daar was hij niet helemaal zeker van. Toen zuchtte ze zo diep dat de dunne zijde van haar jurk danig op de proef werd gesteld en liet ze zich door hem meetronen door de maanverlichte straat. 'Ik kan me niet omdraaien of ik zie een camera. Ik ben het zo zat dat ik steeds maar word afgeschilderd als een lustobject.'

Ja hoor, dat zal wel, dacht hij. En omdat hij aannam dat ze in oppervlakkigheid niet voor hem onderdeed, trok hij haar lachend in zijn armen. 'Laten we ze dan voorpaginanieuws geven, schatje.'

Hij liet zijn mond neerdalen op de hare. Haar smaak kietelde zijn hormonen en prikkelde zijn fantasie. Gelukkig was het hotel vlakbij.

Ze streek met haar vingers over zijn haar. Ze hield van mannen met een flinke bos haar, en dat van hem was vol en dik, en zo donker als de nacht om hen heen. Zijn lichaam was hard, mager en getraind, een en al stevige spieren. Ze was erg kieskeurig als het om het lichaam van een potentiële minnaar ging, maar dat van hem voldeed ruimschoots aan haar hoge eisen.

Zijn handen waren een klein beetje ruwer dan haar lief was. Het waren arbeidershanden. Ze was echter bereid dit door de vingers te zien omdat ze zo bedreven waren.

Zijn gezicht was intrigerend. Niet knap. Ze zou het nooit aanleggen

– laat staan zich laten fotograferen – met een man die knapper was dan zij. Zijn gezicht had iets onverzettelijks, iets hard, en dat kwam niet alleen door zijn gebruinde huid en zijn geprononceerde kaken en jukbeenderen. Het was iets in zijn ogen, dacht ze terwijl ze zich zachtjes lachend losmaakte uit zijn armen. Ze waren grijs, hadden eerder de kleur van vuursteen dan van rook, en ze straalden iets geheimzinnigs uit.

Ze was dol op mannen met geheimen, omdat geen enkele man in staat was die geheimen lang voor haar verborgen te houden.

Met haar wijsvinger tikte ze tegen zijn mond. ‘Je bent een stoute jongen, Cameron,’ zei ze, met het accent op de laatste lettergreep van zijn naam.

‘Dat heb ik vaker gehoord...’ Hij moest even diep nadenken voordat haar naam hem te binnen schoot. ‘Martine.’

‘Misschien mag je vannacht wel stout zijn van me.’

‘Ik verwacht niet anders, schatje.’ Hij sloeg af naar het hotel, wierp haar onder het lopen van terzijde een blik toe. Ondanks zijn een meter tachtig waren hun ogen bijna op gelijke hoogte. ‘Mijn suite of die van jou?’

‘Die van jou,’ zei ze, bijna snorrend van tevredenheid. ‘Als je een fles champagne boven laat komen, mag je misschien wel proberen me te verleiden.’

Cameron trok een wenkbrauw op en liep naar de receptie. ‘Wilt u een fles Cristal, twee glazen en een rode roos naar mijn kamer laten brengen?’ vroeg hij de receptionist terwijl hij zijn blik op Martine gericht hield. ‘Nu meteen.’

‘Zeker, Monsieur Quinn, ik zal ervoor zorgen.’

‘Een roos.’ Met haar ogen knipperend keek ze hem aan toen ze naar de lift liepen. ‘Wat romantisch.’

‘O, wilde jij er ook een?’ Haar onzekere glimlach waarschuwde hem dat ze weinig gevoel voor humor had. Dus zouden ze niet eerst met elkaar lachen en praten, besloot hij, maar meteen ter zake komen.

Zodra de liftdeuren dicht waren, trok hij haar tegen zich aan en drukte hij zijn mond op haar pruilmondje. Hij was opgewonden. Hij had het te druk gehad, was te geconcentreerd geweest op zijn boot en te zeer in beslag genomen door de race om tijd vrij te maken voor ontspanning. Nu verlangde hij naar een zachte, geurige huid, en naar weelige rondingen. Een vrouw, om het even welke, zolang ze maar gewillig en ervaren was en de grenzen kende.

Dat maakte Martine ideaal.

Ze kreunde, niet alleen geveinsd om hem een plezier te doen, boog toen haar hoofd achterover om zijn zachtjes bijtende tanden vrij spel te geven. 'Jij gaat snel.'

Hij streek met zijn hand naar beneden over haar zijden jurk, vervolgens weer omhoog. 'Daarmee verdien ik mijn brood. Met snelheid. Altijd. Overal.'

Met zijn armen nog om haar heen zwenkte hij de lift uit en liep hij de gang door naar zijn suite. Haar hart klopte snel tegen het zijne, haar adem stokte, en haar handen... Ze wist wat ze daarmee teweeg kon brengen.

Subtiële verleiding bleek overbodig.

Hij deed de deur van het slot, duwde hem open, deed hem vervolgens weer dicht door Martine er met haar rug tegenaan te drukken. Daarna schoof hij de dunne bandjes van haar schouders en genoot hij van de aanblik van haar prachtige borsten.

Haar plastisch chirurg verdiende een medaille, concludeerde hij.

'Wil je het liever langzaamaan doen?'

Ja, zijn handen waren ruw, maar wat waren ze opwindend. Ze tilde één lang been op en sloeg het om zijn middel. 'Ik wil nu.'

'Prima. Ik ook.' Hij schoof een hand onder haar minuscule rokje en scheurde het flinterdunne kant eronder weg.

Haar ogen werden groot, haar adem stokte. 'Beest. Bruut.' Ze beet hem in zijn hals.

Terwijl zijn hand naar zijn gulp ging, werd er discreet op de deur

achter Martines hoofd geklopt. ‘Zulke snelle service bestaat niet. Zet het maar voor de deur!’ riep hij, en hij maakte zich op om de mooie Martine tegen diezelfde deur te nemen.

‘Monsieur Quinn, neem me niet kwalijk. Er is zojuist een fax voor u gekomen. Er stond op dat het dringend was.’

‘Stuur hem weg.’ Martines hand omvatte hem als een bankschroef. ‘Laat hem naar de hel lopen en neuk me.’

‘Stop. Ik bedoel...’ Hij maakte haar vingers los voordat hij scheel ging kijken. ‘...wacht even.’ Hij duwde haar achter de deur, controleerde snel of zijn gulp dicht was en deed open.

‘Het spijt me dat ik u stoort –’

‘Geen probleem. Dank u.’ Cameron viste een bankbiljet uit zijn zak. Zonder de moeite te nemen te kijken hoeveel het was, verruilde hij het voor de envelop. Nog voordat de receptionist een bedankje had kunnen stamelen voor de grote fooi gooide hij de deur weer dicht.

Martine schudde weer op haar vermaarde manier met haar hoofd. ‘Je vindt een stomme fax belangrijker dan mij. Dan dit.’ Met een bedreven hand trok ze haar jurk naar beneden, schudde hem van zich af als een slang die zich ontdeed van zijn huid.

Hoeveel ze ook voor dat lichaam had betaald, het was elke cent waard geweest, concludeerde Cameron. ‘Nee, echt niet, schatje. Ik ben zo klaar.’ Hij scheurde de envelop open voordat hij kon toegeven aan de drang hem tot een prop te verfrommelen, deze over zijn schouder te gooien en zich halsoverkop op al dat vrouwelijk schoon te storten.

Toen las hij het bericht, en zijn wereld, zijn leven, zijn hart stopte.

‘O, Jezus. Verdomme!’ De wijn die hij die avond zo opgewekt had gedronken, steeg naar zijn hoofd, kolkte in zijn maag en deed zijn knieën knikken. Hij moest tegen de deur leunen om zich staande te houden voordat hij het bericht nog een keer las.

Cam, verdomme, waarom bel je niet terug? We proberen je al uren te bereiken. Pa ligt in het ziekenhuis. Hij is er slecht aan toe, heel erg slecht. Geen tijd voor details. Hij gaat hard achteruit. Schiet op. Philip.

Cameron tilde een hand op – een hand die tientallen boten, vliegtuigen en raceauto's had bestuurd, een hand die een vrouw kon doen sidderen van genot. En die hand trilde toen hij ermee door zijn haar streek.

'Ik moet naar huis.'

'Je bent toch thuis.' Martine besloot hem nog een kans te geven. Ze stapte naar hem toe en wreef met haar lichaam langs het zijne.

'Nee, ik moet weg.' Hij duwde haar opzij en liep naar de telefoon. 'Jij moet weg. Ik moet een paar mensen bellen.'

'Denk je dat je me zomaar kunt wegsturen?'

'Sorry. Een andere keer.' Zijn hersens werkten niet. Verstrooid trok hij met zijn ene hand een paar bankbiljetten uit zijn zak. Met zijn andere hand pakte hij de telefoon. 'Hier is geld voor een taxi,' zei hij, vergetend dat ze in hetzelfde hotel logeerde als hij.

'Schoft!' Naakt en razend vloog ze hem aan.

Als hij niet zo overstuur was geweest, zou hij de klap hebben ontweken. Maar nu troffen haar hand en haar krabbende nagels doel. Zijn oren tuitten, zijn wang deed pijn, en hij verloor zijn geduld.

Hij sloeg domweg zijn armen om haar heen, walgde toen ze dat opvatte als een seksuele toenaderingspoging en sleepte haar naar de deur. Hij nam nog de tijd om haar jurk op te rapen voordat hij zowel de vrouw als het kledingstuk de gang in gooide.

Toen hij de grendel voor de deur schoof, begon ze ijzingwekkend te gillen. 'Ik vermoord je. Schoft! Klootzak! Ik vermoord je! Wie denk je wel dat je bent? Je bent niets! Helemaal niets!'

Hij liet Martine schreeuwend en op de deur bonkend staan en ging de slaapkamer in om het hoognodige in een tas te gooien.

Het leek erop dat het geluk hem lelijk in de steek had gelaten.

Hoofdstuk 1

Cam inde oude schulden, gebruikte kruiwagens, vroeg gunsten en smeed met geld. Het viel niet mee om om een uur 's nachts vervoer te regelen van Monaco naar de oostkust van Maryland.

Plankgas reed hij over de kronkelende kustweg naar een landingsbaan bij Nice. Daar stond een vriend te wachten die had beloofd hem naar Parijs te vliegen voor het bedrag van duizend Amerikaanse dollars. In Parijs charterde hij een vliegtuig voor anderhalf keer het gangbare tarief, en de uren boven de Atlantische Oceaan bracht hij door in een staat van vermoeidheid en knagende angst.

Even na zes uur 's ochtends plaatselijke tijd landde hij op Washington Dulles International Airport in Virginia. De auto die hij had gehuurd stond al klaar, dus nog voor het aanbreken van de dag begon hij in het koude donker aan de rit naar Chesapeake Bay.

Tegen de tijd dat hij de brug over de baai bereikte, stond de zon helder aan de hemel. Het licht reflecteerde fonkelend op het water, scheen glinsterend op de vissersboten die al waren uitgevaren om de vangst van die dag binnen te halen. Cam had een groot deel van zijn leven doorgebracht met zeilen in de baai, op de rivieren en in de inhammen van dit deel van de wereld. De man naar wie hij nu in volle vaart op weg was, had hem veel meer bijgebracht dan het verschil tussen bakboord en stuurboord. Alles wat Cam bezat, alles waarop hij trots kon zijn in zijn leven, had hij te danken aan Raymond Quinn. Hij was dertien geweest – en in volle vaart op weg naar de verdommenis – toen Ray en Stella Quinn zich over hem hadden ontfermd. Zijn jeugdstrafblad had al alle kenmerken van een aankomend beroepsmisdadiger vertoond.

Diefstal, inbraak, drinken voordat dat wettelijk toegestaan was, spijbelen, bedreiging, vandalisme, moedwillige vernieling. Hij deed

wat hij wilde, en had vaak de mazzel gehad dat hij ermee wegwam. Maar het gelukkigste moment van zijn leven was die keer dat hij op heterdaad werd betrapt.

Dertien jaar, zo mager als een lat, en nog bont en blauw van het laatste pak slaag dat zijn vader hem had gegeven. Het bier was op geweest. Wat moest een vader dan?

Op die hete zomeravond, het bloed op zijn gezicht nog niet opgedroogd, nam Cam zich voor nooit meer terug te gaan naar die vervallen stacaravan, naar dat leven, naar de man naar wie jeugdzorg en de autoriteiten hem steeds terugstuurden. Hij ging weg, het maakte niet uit waarheen. Misschien naar Californië, misschien naar Mexico.

Zijn dromen waren groots, ook al was zijn blik onscherp dankzij een blauw oog. Hij bezat zesenvijftig dollar plus wat kleingeld en de kleren die hij aanhad, en zijn instelling was beroerd. Wat hij nodig had, besloot hij, was vervoer.

Hij verstopte zich in de vrachtwagon van een trein die uit Baltimore vertrok. Waar de trein heen ging, wist hij niet, en het interesseerde hem ook niet. Als het maar ver weg was. Terwijl hij ineengedoken in het donker zat, huilend van de pijn wanneer de trein schokte, beloofde hij zichzelf nooit meer terug te gaan. Al moest hij daarvoor iemand anders of zichzelf ombrengen.

Toen hij de trein uit kroop, rook hij water en vis. Had hij er maar aan gedacht ergens iets te eten te jatten! Hij rammelde van de honger. Duizelig en gedesoriënteerd begon hij te lopen.

Er viel daar weinig te beleven. Een stadje van niets waarvan de straten 's nachts uitgestorven waren. Boten die tegen doorzakkende steigers stootten. Als zijn hoofd helder was geweest, was hij misschien op het idee gekomen om in een van de winkels aan de waterkant in te breken. Nu kwam dat pas bij hem op toen hij het stadje al uit was en ontdekte dat hij langs een moeras liep.

De schaduwen en geluiden van het moeras werkten op zijn zenu-

wen. De zon brak door aan de oostelijke hemel en wierp een gouden gloed op de drassige vlakte en het hoge, natte gras. Een grote witte vogel doemde op en maakte Cam zo aan het schrikken dat zijn hart oversloeg. Hij had nog nooit een reiger gezien en vond hem lijken op iets uit een boek, een fabeldier.

Maar de vogel spreidde zijn vleugels en vloog weg. Al kon hij niet zeggen waarom, hij liep langs de rand van het moeras achter het dier aan tot het tussen de bomen uit het zicht was verdwenen.

Hij had geen idee meer van afstand en richting, maar op het gevoel af liep hij verder over een smal landweggetje. Daar kon hij zich gemakkelijk verstoppen in het hoge gras of achter een boom als er een politieauto aankwam.

Hij hoopte vurig dat hij gauw een schuilplaats zou vinden, een plek waar hij zich kon oprollen en slapen, zijn knagende honger en misselijkheid wegslapen. Toen de zon hoger aan de hemel kwam staan, werd het drukkend warm. Zijn shirt plakte aan zijn rug; zijn voeten begonnen pijn te doen.

Eerst kreeg hij de auto in het vizier. Een glanzende witte Corvette, een toonbeeld van kracht en gratie, stond als een lot uit de loterij in het wazige licht van de dageraad op de oprit. Ernaast stond een roestige pick-up, die er lomp en belachelijk landelijk uitzag vergeleken bij de arrogante perfectie van de Corvette.

Cam ging op zijn hurken achter een uitbundig bloeiende hortensia zitten en bekeek de auto. Verlangde ernaar.

Dat karretje zou hem wel naar Mexico brengen, zeker weten. En overall waarheen hij verder nog wilde. Shit, die auto was zo snel dat hij al halverwege Mexico zou zijn voordat iemand in de gaten had dat hij gestolen was.

Hij ging verzitten, knipperde met zijn ogen om zijn onvaste blik scherp te stellen en keek naar het huis. Het verbaasde hem altijd als mensen zo mooi woonden. In keurige huizen met geverfde luiken, bloemen en gesnoeide struiken in de tuin. Schommelstoelen op de

veranda, horren voor de ramen. Het huis leek enorm, een modern wit paleis met lichtblauw houtwerk.

De bewoners waren vast en zeker rijk, dacht hij. Behalve honger begon er nu ook wrok aan hem te knagen. Zij konden zich luxehuizen en luxeauto's veroorloven en leidden een luxeleventje. En een deel van hem, het deel dat was gevormd door een man die teerde op haat en bier, wilde vernietigen, alle struiken vertrappen, alle glanzende ramen breken en het mooie geverfde hout aan splinters slaan.

Hij wilde hun op de een of andere manier schade toebrengen omdat zij alles hadden en hij niets. Maar toen hij opstond, maakte zijn bittere woede plaats voor misselijkmakende duizeligheid. Hij verzette zich ertegen, klemde zijn kaken op elkaar tot zijn tanden pijn deden maar zijn hoofd weer helder was geworden.

Laat die rijke klootzakken maar slapen, dacht hij. Hij zou hun auto stelen. Die zat niet eens op slot, constateerde hij. Snuivend om hun onnozelheid deed hij voorzichtig het portier open. Een van de weinige nuttige dingen die zijn vader hem had geleerd, was hoe je zonder contactsleuteltje een auto snel en geruisloos aan de praat kreeg. Een handigheid die erg goed van pas kwam voor iemand die hoofdzakelijk aan de kost kwam door gestolen auto's te verkopen aan sloperijen.

Cam kroop naar binnen, dook onder het stuur en ging aan de slag. 'Je moet wel lef hebben om mijn auto van mijn oprit te stelen!'

Voordat Cam kon reageren, zelfs maar kon vloeken, greep iemand hem van achteren bij de tailleband van zijn spijkerbroek en trok hem onder het stuur vandaan en de auto uit. Cam haalde uit, maar zijn vuist leek af te ketsen op een rotsblok.

Dat was zijn eerste kennismaking met de Mighty Quinn – de grote en sterke Quinn. Het was een beer van een vent, minstens een meter vijfennegentig lang en gebouwd als de aanvalslinie van de Baltimore Colts. Zijn gezicht was verweerd en breed en werd omlijst door een dikke bos blond haar waar glinsterend zilveren strepen doorheen lie-

pen. Zijn ogen waren doordringend blauw en keken vreselijk kwaad.

Toen kneep hij ze tot spleetjes.

Het was niet zo moeilijk de jongen op zijn plaats te houden. Schoon aan de haak kon hij nog geen vijftig kilo wegen, dacht Quinn. Zijn gezicht was vuil en vreselijk toegetakeld. Zijn ene oog was zo opgezet dat het bijna dichtzat, terwijl het andere, leigrijs, een verbittering uitstraalde die een kind niet zou mogen voelen. Op zijn mond zat opgedroogd bloed, maar dat weerhield het joch er niet van spottend te lachen.

Ondanks het medelijden en de woede die in hem opwelden, liet Quinn zijn greep niet verslappen. Hij wist dat de jongen er als een haas vandoor zou gaan zodra hij de kans kreeg.

‘Je ziet eruit alsof je het onderspit hebt gedolven, knul.’

‘Laat me los, verdomme. Ik deed niks.’

Ray trok alleen zijn wenkbrauwen op. ‘Je zat even over zeven op een zaterdagochtend in de nieuwe auto van mijn vrouw.’

‘Ik keek alleen of er wat kleingeld in lag. Wat is daar verdomme zo erg aan?’

‘Je moet niet zo vloeken, jongen. Dat is niet netjes.’

De goedmoedige belerende toon was niet aan Cam besteed. ‘Hoor eens, klojo, ik zocht alleen maar wat losse dollars. Die zou je niet eens missen.’

‘Nee, maar Stella zou deze auto vreselijk hebben gemist als jij hem aan de praat had gekregen. Ik heet trouwens geen klojo maar Ray. Maar goed, zoals ik het zie, kun je kiezen uit twee dingen. Hier komt nummer één. Ik sleep je miezerige lijf naar binnen en bel de politie. Heb je zin om de komende jaren in een jeugdinstelling door te brengen?’

Het beetje kleur dat nog over was op Cams gezicht trok weg. Zijn lege maag draaide zich om, zijn handpalmen waren opeens nat van het zweet. Hij kon er niet tegen opgesloten te zitten. Was er zeker van dat hij zou doodgaan als hij werd opgesloten. ‘Ik zei toch dat ik die

kloteauto niet wilde stelen. Hij heeft vier versnellingen. Daar kan ik toch helemaal niet mee omgaan, verdomme.'

'Volgens mij kun je dat heel goed.' Ray blies zijn wangen op, dacht na, ademde uit. 'Dan komt hier de tweede keuze –'

'Ray! Wat doe je daar met die jongen?'

Ray keek om naar de veranda, waar een vrouw met een wilde bos rood haar stond. Ze droeg een haveloze blauwe ochtendjas en had haar handen op haar heupen geplaatst.

'Wat keuzemogelijkheden bespreken. Hij was je auto aan het stelen.'

'Goeie genade!'

'Iemand heeft hem verrot geslagen. Nog maar kortgeleden, volgens mij.'

'O.' Stella Quinns zucht was zelfs aan de overkant van het bedaauwde gazon duidelijk te horen. 'Breng hem naar binnen, dan kijk ik even naar hem. Wat een rotmanier om de dag te beginnen. Een lullige manier. Nee, jij gaat naar binnen, stomme hond. Jij bent me ook een mooie! Je blaft niet eens als iemand mijn auto probeert te stelen.'

'Mijn vrouw, Stella.' Rays glimlach werd breder en stralender. 'Ze heeft je zojuist keuze nummer twee gegeven. Heb je honger?'

De stem gonsde door Cams hoofd. Heel in de verte zat een hond hoog en opgetogen te keffen. Vogels zongen schel en veel te dichtbij. Zijn huid werd eerst heet en vervolgens ijskoud. Hij zag niets meer.

'Rustig maar, jongen. Ik heb je vast.'

Het werd zwart voor Cams ogen, en Rays binnensmondse vloek hoorde hij niet.

Toen hij weer bijkwam, lag hij op een stevig matras. Een briesje deed de vitrage rimpelen en bracht de geur van bloemen en water de kamer in. Overvallen door paniek en een gevoel van vernedering probeerde hij te gaan zitten, maar hij werd meteen teruggeduwd.

'Even stilliggen.'

Een vrouw met een lang, mager gezicht stond over hem heen ge-

bogen en porde en prikte in zijn bovenlijf. Haar gezicht was bezaaid met sproeten, wat hij om de een of andere reden fascinerend vond. Haar ogen waren donkergroen, en er lag een bezorgde blik in. Haar mond stond strak en ernstig. Haar haar was strak naar achter gekamd, en ze rook vaag naar talkpoeder.

Het drong opeens tot Cam door dat hij op zijn gescheurde onderbroek na naakt was. Daardoor werden zijn paniek en gevoel van vernedering nog groter.

‘Laat me verdomme met rust.’ Zijn stem was schor van angst, wat hem razend maakte.

‘Rustig nou maar. Rustig. Ik ben arts. Kijk me aan.’ Stella boog haar hoofd dichterbij hem toe. ‘Kijk me aan. Hoe heet je?’

Zijn hart bonkte in zijn borst. ‘John.’

‘Smith, neem ik aan,’ zei ze op ironische toon. ‘Nou ja, als je de tegenwoordigheid van geest hebt om te liegen, ben je er niet al te slecht aan toe.’ Ze scheen met een lampje in zijn ogen, gromde. ‘Volgens mij heb je een lichte hersenschudding. Hoeveel keer ben je flauwgevallen sinds je in elkaar bent geslagen?’

‘Dit was de eerste keer.’ Hij voelde zich blozen onder haar strakke blik en deed zijn best niet ineens te krimpen. ‘Denk ik. Ik weet het niet zeker. Ik moet weg.’

‘Ja. Naar het ziekenhuis.’

‘Nee!’ Zijn angst gaf hem de kracht haar arm te grijpen voordat ze overeind kon komen. Als hij in het ziekenhuis belandde, zouden er vragen worden gesteld. Vragen leidden tot smerissen. Smerissen leidden tot maatschappelijk werkers. En op de een of andere manier zou hij in een mum van tijd terug zijn in die caravan die stonk naar verschaald bier en pis, bij een man die niets liever deed dan een jongen van half zijn formaat als boksbal gebruiken.

‘Ik ga niet naar het ziekenhuis. Nee! Geef me mijn kleren. Ik heb een beetje geld. Ik betaal u voor de moeite. Ik moet weg.’

Ze zuchtte weer. ‘Zeg me hoe je heet. Hoe je echt heet.’